

INHOUD. REDACTIONEEL: Ontwapening. — DELFTSCH STUDENTEN CORPS: Noodkreet Almanak; Sociëteit Phoenix en nieuwe boeken; De „Onderlinge” van Laga; Vrije Studie; Schaakclub. — D.V.S.V.: IIIe Lustrum; Betje, Betje. — DELFTSCHE STUD. BOND: Rede; Viering 24e Dië Natalis. — VEREENIGINGSLEVEN: Ned. Chr. Stud. Ver. — TIJDSCHRIFTEN. — INGEKOMEN BOEKEN. — STUDIEBELANGEN: Leeghwater; Electrotechn. Vereniging; Technologisch Gezelschap; Het Radiostation op de Malabar. — RELIGIEUZE KRONIEK. — FEUILLETON: Op de Zeepebel. — INGEZONDEN: door prof. J. A. Schouten; A. Toxopeus; S. S. Heyting; v. S. — T. H. — PERSONALIA. — CORRESPONDENTIE.

REDACTIONEEL

„ONTWAPENING”. *)

„En nademaal geprotesteerd is geworden tegen de Goddelooze inval op D. Z. W. Afrika, zoo is het dat wij blijven protesteeren tegen het zoo gevaarlijk beginsel, overtuigd zijnde dat ons volk in de grootste ellende en ramp zal gedompeld worden, en wij onder geen omstandigheden aanvalenderwijs zullen optreden.”

Uit de proclam. te Steenbokfontein 1914 door Gen. De Wet en Beyers.

Hoewel gedurende de laatste tijd op enkele gebieden wat meer activiteit valt waar te nemen, schijnt toch het aanzien van het wereldgebeuren weer al te veel te gaan gelijken op wat het vóór 1914 was. In ons land is men wel korten tijd onder de indruk geweest van de oorlogsellende, -nood en -schaarste; heeft men zich tot een tamelijke spanning opgewonden (zich meestal uitende in partijkiezen vóór één der oorlogvoerenden, wat noodzakelijk inhield de beschuldiging van de andere partij en allermint een uiting was van een diepgevoelde afkeer van het instituut oorlog of in 't algemeen geweldpleging). Later bracht Versailles de gemoederen tot rust (gemengd) en begon schier een ieder, het feit van de oorlog voorbij zijnde (en daarbij de onmiddellijke mogelijkheid van een aanslag op lijf en leden) zich wederom op zijn gemak te voelen in een kring van belangstelling voor eigen welzijn. „Die Schönen Tage in Aranjuez waren weer angebroken.” Korte erupties op het eiland Yap en rookpluimpjes in het Oosten deden nog wel voor aardschokken vreezen, maar dat ging over.

De rust was reeds voldoende om de pacifistische idee gelegenheid te geven baan te breken, zelfs tot aan de bittertafel. Zooals het spoedig zal gaan met een hooge gedachte, waarmee men al te vertrouwd wordt, ze werd allengskens mode en behoorde tot de uitrusting van een welopgevoed mensch, die zich gemakkelijk beweegt door snelle aanpassing aan den tijdgeest.

Daarmee is nog de gedachte van den werkelijken duurzamen vrede weinig gebaat. Hier is meer voor nodig. Dit heeft de ontwikkeling van het volkenrecht vanaf z'n ontstaan (16de eeuw) tot op de tegenwoordige tijd wel geleerd.

In z'n boekje: „de Drie Treden van het Volkenrecht” zet Prof. C. van Vollenhoven dit klaar en duidelijk uiteen.

Van Volken„recht” is eerst sprake wanneer Huig de Groot kort en krachtig het uitspreekt: „zooals de particuliere persoon zich aan misdaden kan schuldig maken, zoo kan ook de staat misdaden begaan. Zooals er zekere wetten zijn, die de verhouding tusschen de persoon en z'n naaste regelen, (humaniteit), zoo zijn die er ongetwijfeld ook

*) Het zij opgemerkt dat wij hiermee geen bepaald standpunt t. o. v. dienstweigering, weerloosheid, legervorming, straf-oefening door geweld of defensieplicht wenschen in te nemen.

tusschen de staat en zijn naburen.” Deze gedachte was toen z'n tijd vooruit, (men denke aan de van regeeringswege verstrekte kaperbrieven!), heeft dan ook geen ingang gevonden en is eerst veel later, ± 1900, weer op den voorgrond getreden. Wat deze gedachte inhoudt is van groote beteekenis. Ze verbiedt alle wederrechtelijk inbezitting van grondgebied, spreekt zich met beslistheid uit tegen onderdrukking van kleine naties, tegen het pressen van gewelddaden, ja, maakt in laatste instantie de aanvallende oorlog (die kanker voor de duurzame vrede) annex off- en defensieve verbonden, onder welk oogmerk ook, onmogelijk.

Dit zag men echter niet in de werken van De Groot. Men hield zich onledig met zwaarwichtige, man o, zoo zoetelijke boomen over arbitrage inplaats van „metterdaad” in te grijpen.

Wilde De Groot de misdadige staat gestraft zien en hem aldus voor goed kwade praktijken afleeren, Vattel, een Zwitser, was het daarmee volkomen eens, echter met dit verschil, dat hij de betrokken staat als de eenige tot oordeelen bevoegde autoriteit erkende. Hiermee vindt de verderfelijke idee van de soevereine staat ingang, die als een splijtzwam voortgewoekerd heeft. Eenige voorbeelden van de verderfelijke gevolgen daarvan vinden we in de bekende woorden van Lodewijk XIV: „L'état c'est moi”, in de niet minder bekende (beruchte) daden als de bevrijding van Tripolis, de Jameson-Raid tot bevrijding der geknechte uitlanders in Johannesburg, de daaropvolgende menschenlaching onder Kitchener en Chamberlain, de inval in België, de zwarte troepen aan den Rijn.

Hebben al eenige eminente personen (als Gladstone en Kant¹⁾) hun stem verheven, het mocht niet baten.

Eindelijk barste de bom en maakte Europa tot een hel. Het ontketenen van de Groote Oorlog, die eenerzijds als opgedrongen, anderzijds als louter verdedigingsoorlog werd begonnen bewees dat men met edele motieven de meest korrumpie handelingen trachtte goed te praten. Hier helpt geen schoone schijn, geen pacifistisch jasje van witten vredeskleur, gedragen naar welke mode ook, geen zoetelijk gedaas.

Evenmin een afkeuren van dergelijke praktijken en een daarbij aantoonen van hun onvermijdelijkheid door een bijbeltekst of een alles schuiven op de natuurlijke verdorvenheid van den mensch.

Hier moest daadwerkelijk geholpen worden. Dit werd door de natieën ingezien en het resultaat was de stichting van den Volkenbond. Dit instituut zal den oorlog tegengaan met internationale rechtsdwang, den oorlogsaanval slechts beschermen dan na drie maanden na het mislukken van arbitrage of verzoening op staanden voet.²⁾ Door 47 landen bezegeld. Oorlogsverbod is regel, oorlog nauw toepasbare uitzondering, oorlog, welke onwettig uitbreekt nationale misdaad. Hiermee gaat het etisch beginsel zegevieren.

En nu iets van de allerlaatste tijd, waarvoor de heer A. Lodder mijn aandacht vroeg

Zooals men natuurlijk weet zal bij de aanstaande Grondwetsherziening in de artikelen 58 en 181 „de antieke vrijheid van oorlogverklaren, zij het met toevoeging van parlementair overleg over de geheele linie gehandhaafd blijven en 's lands strijdmacht zal naar hun verderfelijke leer gebezigd worden tot bescherming van de „belangen” van den Staat.”²⁾ Afgezien van het feit dat handelingen

1) J. KANT: „Zum Ewigen Frieden.”

2) Zie Ontwapening: VAN VOLLENHOVEN, Gids Oct. 1921.

met dit oogmerk door Nederland praktisch niet zullen worden gedaan, blijft de mogelijkheid er toe formeel gewaarborgd.

Prof. van Vollenhoven stelt nu voor: elk offensief wapengeweld als vermeend rechtsinstrument nadrukkelijk en zonder voorbehoud op te geven. Hiermee is een volstrekt verbod van oorlogverklaren en oorlogsaanval aan de orde. Voor details verwijzen wij naar genoemd boekje en Gids-artikel.

De beteekenis. Hoewel dit op de gedragingen van den Nederlandschen Staat weinig invloed zal uitoefenen zal toch hierdoor: „het tot stand brengen en onderhouden van een op het recht gebouwde samenleving der volkeren o.m. door vreedzame beslechting van geschillen, een onderwerp zijn van aanhoudende zorg voor de regeering.”

Het is duidelijk dat hier een besluit van groote etische beteekenis kan genomen worden. Hiermede doet immers het Nederlandsche volk afstand van een „vermeend” recht om geschillen door machtsoefening en bloedstorting, alias een oorlog, te beslechten.

Ieder die in z'n hart overtuigd is van de monsterachtigheid en het misdadige van een oorlog zal z'n steun willen verleen aan het voorstel Van Vollenhoven. Hiermee kan nu eens werkelijk wat bereikt worden. Wil het leven gericht zijn op de realiseering van eeuwige waarden, wil het leven als zoodanig meer dan tijdelijke waarde hebben, zien we werkelijk wat de grootheid Gods is en zijn bedoeling met deze wereld waarvoor ongetwijfeld ons aller medewerking gevraagd wordt en waartoe al onze krachten „gerecrueteerd” worden dan is het duidelijk, dat een duurzame vrede een van de onontbeerlijke voorwaarden is voor de verwerkelijking van het koninkrijk Gods.

Men zie de ernstige pogingen tot bewustmaking van deze gedachten aangewend door Prof. K. H. Roessing in de Hervorming No. 40 van 8 Oct. 1921: „De Grondwets-herziening, Prof. van Vollenhoven en het Christendom.” Verder het besluit tot meer daadwerkelijke bevordering van den vrede door de prediking van het Convent van Remonstrantsche predikanten. Tevens neme men geregeld nota van het Orgaan van de Wereldbond der kerken: Internationaal Christendom. Tenslotte De Berichten van de V. C. S. B. No. 4 van 19 October 1921 waarin Hondius de in een bijeenkomst van V. C. S. B.'ers aangenomen motie toelicht.

Over de berichten der V.C.S.B. en daarin het belangrijke stukje van den Bondsvoorzitter Hondius, in verband met het voorstel van de grondwets clause v. Vollenhoven komen we terug en meer uitvoerig.

J. J. v. Wouw.

Lectuur:

Prof. Mr. Scholten: Onze Eeuw, October 1921.

Prof. Dr. A. J. de Sopper: Oorlog (Synthese).

Prof. Förster: Christus und der Krieg,

Prof. Dr. P. Kohnstamm: Wetenschap-Vaderland

} In Tijdspiegelingen.
Uitgave N.C.S.V.

Naar men ons meldt, werd op initiatief van het hoofdbestuur van den Vrijz. Chr. Stud. Bond, op Dinsdagavond 1 Nov. het voorstel van Prof. van Vollenhoven besproken in een vergadering van de Delftsche V.C.S.B.-afdeeling. De groote meerderheid der vergadering besloot tot het aannemen van de volgende motie:

„De ondergeteekenden, leden van den V.C.S.B., gevoelen „dat het beroep, door Prof. van Vollenhoven in zijn Gids-„artikel „Ontwapening” op de christelijke gemeente gedaan, „ook hen raakt; zij achten het op grond van hun christelijk „beginsel hun plicht, instemming en steun te schenken aan „zijne aansporing aan de Regeering, bij de a.s. Grondwets-„herziening ook de ethische gevolgen ten volle te aanvaarden,

„verbonden aan Nederland's toetreding tot den Volkenbond. „Met Z.H.Gel. rekenen zij hiertoe den eerlijken afstand „zowel van het recht tot het voeren van een „belangen-„oorlog”, als van het recht, zelf de wereld het leed van „een oorlog aan te doen, d.i. het recht tot verklaring van „oorlog. Zij spreken den wensch uit, dat allen, die in deze „vragen van practijk het Evangelie één maakt, op voor-„beeld van het Convent van Remonstrantsche Predikanten, „hunne krachten zullen inspannen, om dit aardsche goed „van zoo hoog geestelijk belang te verwezenlijken.”

Hieronder volgden 20 handteekeningen. RED.

DELFTSCH STUDENTENCORPS

NOODKREET:

Gaat Voor Den almanak werken!!

De Almanak-Redactie mag zich verheugen in het bezit van de volgende inzendingen:

Teekeningen 4 (zegge vier)
Mengelwerk 0 („ niets)
Varia 1 („ één)

Hebt gij dan allen harten van steen?!

H H. CORPSLEDEN!

De NAAMLIJST der LEDEN van het DELFTSCH STUDENTENCORPS ligt ter lezing in de Bibliotheek der Societeit „Phoenix” (Kleine Leeszaal).

Voorkomt de ellende van foutieve namen en adressen door thans correcties aan te brengen!

SOCIETEIT PHOENIX.

Het Bestuur heeft zich als volgt samengesteld:

H. F. E. du Mosch, President.

E. C. R. M. Schölvinnck, Secretaris.

M. L. Kalff, Thesaurier.

W. A. H. Regout, Bibliothecaris.

Th. M. van der Mandele, Comm. van den Inventaris.

P. van Delden, Comm. van den Inventaris.

W. A. Cohen Tervaert, Vice-Secretaris, Archivaris.

BIBLIOTHEEK SOCIETEIT PHOENIX.

Nieuw aangeschafte boeken.

I. Nederlandsch.

Herman Teirlinck. — De nieuwe Uilenspiegel.

J. H. Speenhoff. — Krekelzangen.

Ivans. — De Ijskoningin.

H. V. Schumacher. — Lord Nelson's laatste liefde.

II. Fransch.

Paul Fort. — Au Pays des Moulins.

Pierre Benoit. — Le Lac Salé.

M. et A. Fischer. — l'Amant de la petite Dubois.

Paul Margueritte. — Jour.
 Léon Daudet. — Le coeur et l'absence.
 Octave Mirbeau. — La Pipe de cidre
 Jérôme et Jean Tharand. — La Maitresse Servante.
 Fernand Crommelynck. — Le Cocu Magnifique (comédie).
 Romain Rolland. — Pierre et Luce.
 Maria Simonatti. — Le Roman de la Donatella.

VI. Geschiedenis en Levensbeschrijvingen.

Edward Bok. — The Americanization (an Autobiography).
 F. M. Dostoïewsky, door zijn dochter.
 Lady Norah Bentinck. — Der Kaiser im Exil.

VII. Koloniën, Land- en Volkenkunde, Reisbeschrijvingen.

W. Fruin-Mees. — Geschiedenis van Java dl. II (de Mohammedaansche Rijken).
 Maurice Barrès. — Le Génie du Rhin.

VIII. Sociale Wetenschappen.

Ina Boudier-Bakker. — De moderne vrouw en haar tekort.

IX. Technische werken.

G. J. Scheurleer en A. Diemer Kool. — Lawn-Tennis.

DE „ONDERLINGE" VAN LAGA
 OP 27 EN 28 OCTOBER 1921.

Deze wedstrijden zijn wat het aantal meedingende ploegen betreft een unicum in de geschiedenis van Laga geweest. Het schitterende najaar zal daartoe wel veel bijgedragen hebben. Reeds Donderdag om 9 uur werd met de voorwedstrijden begonnen. Het was toen vrijwel bladstil; in den loop van den dag kwam er een koeltje, dat Vrijdags veranderde in een harde wind. De ploegen hadden hem bijna pal mee, zoodat de wedstrijden niet zwaar werden en de gemaakte tijden goed.

In het hoofdnummer startten zes ploegen, waarvan de ploeg met de beste stijl ook de snelste was. Opvallend waren de vlugge start en de uitstekende gelijkheid. De overwinnende ploeg bestond uit:

Ir. A. Vermeulen (boeg).
 E. Koch.
 Ir. F. Michielsen.
 F. Lambach (slag).
 M. Davis (st.)

Van de juniores bleek de volgende combinatie de snelste te zijn:

P. Bakels (boeg).
 E. Uilkens.
 A. C. Waller.
 A. de Laive (slag).
 De Jong van Beek en Donk (st.)

Zij was lang niet de beste in stijl, maar kracht en doorzettingsvermogen zijn ook heel nuttige zaken.

Het nummer gladde vieren werd gewonnen door de H.H.:

W. Spoelstra (boeg).
 Th. van Dort.
 M. Kalff.
 W. van Olden (slag).
 M. Davis (st.)

In den eindstrijd zag de „jonge vier van 1919" zich alle kans op den prijs ontgaan door het eenige malen vastloopen van het bankje van haar tweede slag. Binnenkort zal deze wedstrijd om een nieuwe prijs overgerooid worden.

De heer R. Heyning won het Kampioenschap van Laga

in gladde sciff zeer op zijn gemak van zijn eenigen tegenstander Hoogenhuis.

In het nummer overnaadsche sciff seniores zagen we 10 deelnemers. Helaas stonden tijdens de voorwedstrijden op Donderdag de riemen van de Termijtelen zoo slecht, dat de roeiers in de Delftsche Sport sciff zeer in het voordeel waren.

Maar waarom gestart met zulke riemen en niet even een paar andere geprobeerd? Toch zijn de uitslagen hierdoor niet beïnvloed. De heeren Van Stappen en Adama van Scheltema wonnen zeer verdiend hun eerste respect. tweede prijs. Het zijn een paar uitstekende sciffeurs. De heer Van den Brandeler won het junior sciffnummer.

In de gladde twee was het dierentuinploegje het snelste. Na de prijsuitreiking zag de bemanning er precies uit zooals de Telegraaf dagelijks Jopie Slim, Dickie Bigmans en den Oppasser uitbeeldt.

De heeren J. van der Vegte en B. Kroon vormden, hoewel een zeer verschillende stijl roeiend, een veteranen twee. Dank zij de zeer voldoende trekkracht van beide roeiers en het aanpassingsvermogen van den boeg wisten zij hun tegenstanders, Van Rooyen en Haasnoot, de overwinning nog zwaar genoeg te maken.

De overnaadsche twee moest, als altijd, op tijd geroeid worden, wel een groot nadeel van dit nummer. Den kortsten tijd maakten de heeren

C. P. Gilde (boeg).
 J. G. Coenen (slag).
 J. van Wettum (st.)

De H.H. Gijsen en Krips wonnen het nummer slidingtub. Gezegd dient dat hun tegenstanders, wegens een doldefekt, met hun stuurboordroeier slag moesten roeien.

De vaste banken tub werd gewonnen door de heeren Tondou en Rösingh. De premie werd gewonnen door de heeren Van Essen en Van Heerdt.

Het laatste nummer der wedstrijden was dat der achten. In den voorwedstrijd werd de jonge acht van dit jaar (ze misten hun slag) verslagen door een willekeurige combinatie van oude roeiers.

Het was al donker toen Vrijdags de eindstrijd tegen de veteranenploeg plaats had. De start van deze ploeg mislukte

eenigszins, doordat de slag met zijn riem tegen de wal sloeg, en toen op de helft der baan n°. 4 een flinke snoek ving, won de oude acht zeer op zijn gemak.

In optocht trokken allen naar de Sociëteit, waar een zeer vroolijk feest deze wedstrijden besloot. v. N.

VRIJE STUDIE.

Donderdagavond 10 dezer zal Mevrouw Top van Rhijn-Naeff in de Bibliotheek der Technische Hoogeschool eene lezing houden over „Tooneel”. Na de pauze zal zij eenige fragmenten uit eigen werk voordragen.

Waar zij een der beste, zoo niet de beste der Nederlandsche tooneelcritici wordt geacht, hebben hare opvattingen over ons hedendaagsch tooneel recht op onze belangstelling.

Ter kennismaking met de Vereeniging heeft het Bestuur gemeend ook deze 2de voordrachtavond van het nieuwe vereenigingsjaar toegankelijk te moeten stellen voor alle eerstejaars en het vertrouwt dat daar in ruime mate gebruik van zal worden gemaakt. Gedurende de vergadering bestaat er gelegenheid zich bij den pedel Jan Schipper als lid op te geven.

DELFTSCHE STUDENTEN SCHAAKCLUB.

Het Bestuur der Delftsche Stud. Schaakclub heeft zich als volgt samengesteld:

M. H. Ekker, Voorzitter.
J. Bloemsma, Secretaris.
G. J. de Vooys, Penningmeester.
G. A. V. Dufour, Commissaris.

Helaas hebben we dit jaar weer even treurig ingezet als het gemiddelde resultaat verleden jaar was. Dit in weerwil van de goede leiding, die prof. Baudet ons is begonnen te geven. Maar in één oefenavond een heel team op peil te brengen zou ook tooverwerk zijn.

Het Bestuur hoopt van harte, dat niemand zich door dit slechte begin laat ontmoedigen. *Delft mag niet weer onderaan blijven staan in de competitie.*

De uitslag van den eersten wedstrijd op Dinsdag 1 Nov. tegen Leiden was als volgt:

Chamberg — v. Romeyn	1 — 0
Veegens — Ekker	1 — 0
Holleman — Groen	1/2 — 1/2
Förster — Dufour	1 — 0
Moekiman — De Veer	1 — 0
Zaayer — Schuurman	0 — 1
Niemeyer — Tollenaar	1 — 0
Smit — Wilkens	1/2 — 1/2
Totaal Leiden — Delft	6 — 2

D. V. S. V.

IIIe LUSTRUM DER D. V. S. V.

Het Lustrum: 't is een aaneenschakeling van vroolijke, gezellige of dolle tafreelen, die elkaar snel in je verbeelding opvolgen. Er was stemming, direct al den eersten morgen toen we naar den trein togen om onze gasten af te halen, allen reunisten en leden der D. V. S. V. De goede naam der Delftsche lustra had geen enkele van de gewone leden der zusterverenigingen kunnen bewegen de finantieele bezwaren te overwinnen.

Om half een was de plechtige opening van het Lustrum

in het gebouw voor W. en S. aangekondigd. Maar wie verschenen, geen bestuur, geen lustrum-commissie. Sommige officieel genoodigden keken bedenkelijk, en veelzeggend naar de klok: één uur, 't werd angstwekkend, we verdiepten ons in gissingen, zagen al één van die fraaie koetsen in 't Oude Delft. Eindelijk, 5 minuten over eenen, daar kwamen ze dan toch: rijtuigen zijn schaarsch in Delft, ze hadden eerst voor trouwpartijen dienst moeten doen.

Nadat de presidente het Lustrum had geopend met een rede, in 't vorig nummer vermeld, bood de Rector-Magnificus, prof. J. A. G. van der Steur namens de Senaat der T. H. zijn gelukwenschen aan, wijzend op het groote belang van studentenverenigingen. De luisterrijke viering van het 3^e Lustrum getuigde, sprak hij van een levenskracht en levensblijheid, die het bestaansrecht der D. V. S. V. verzekerden.

's Middags hield het bestuur in het clubgebouw een druk bezochte receptie. 't Was er feestelijk met al die bloemen en mooie geschenken, 't geheel nog vervroolijkt door een strijke „Lucullus”, gesteund door eerstejaars, zorgde voor versnaperingen.

's Avonds om 8 uur hervonden we elkaar aan 't diner. 't Zaalte bij Duyser is een aanwinst voor Delft. Er werd veel gesproken en getoast. Er waren zelfs 17e-jaars, medeoprichtsters van de D. V. S. V. gekomen, één sprak er over hoe ze allen zonder uitzondering hun nieuwe club hadden gewaardeerd; nieuwe gordijnen, elk nieuw meubel beleefden en soupers hielden van 12 1/2 ct. de persoon. Tegen het einde van het diner kwamen de 7 vertegenwoordigsters der Delftsche studiejaren ten toonele en bezongen haar wel en wee. Vervolgens aanschouwden we de ontvluchting van Hugo de Groot in een boekenkist, geholpen door Elsje. Ze hadden ieder een souffleur ter beschikking, maar deze lagen in katzwijn op hun stoelen, terwijl 't levende tooneelgordijn niet op onbewegelijkheid kon bogen.

Den volgenden morgen, 't was prachtig weer, stegen we in versierde amovams. Aan de overkant op 't O. D. werd de vlag uitgestoken. Uit vele ramen puilden nieuwsgierigen, voor wier belangstelling met een sierlijken zwaai van hooge zijden erkentelijkheid werd betuigd. Heerlijk hoog kon je zitten in die amovams, je voelde je vroolijk en vrij en dankbaar niet een eeuw vroeger te hebben geleefd, beklagend de grootmoeders, die, uit de kerk komend, slechts hun oogen gericht op hun gebedenboek en zakdoek, mochten hebben. Bij Voorburg kwamen we op een plaatje, 't kostte wel eenige moeite. In de zalen van hotel „Paulez” verstoorden we de deftige sfeer. Een verdienstelijk lid veraste door grappige teekeningen van gebeurtenissen uit 's clubs 5 laatste levensjaren, welke zij geestig bezong, zooals: de verhuizing, 't Spatje, de clubpoes, we zijn voor 't eerst op de Phoenix geweest, gecostumeerde L. U. S.-receptie, oprichting van „μ” en „Lucullus”, de bezem van de almanakredactie, enz.

's Avonds tooneelvoorstelling in de Stads Doelen. De verfoeilijke zaal was dank zij de versieringscommissie herschapen. De firma Pander stelde belangeloos tapijten ter beschikking. Opgevoerd werd „Aleid”, 2 fragmenten uit een blijspel van Multatuli. Mevr. A. Tartaud—Klein kon helaas dezen avond niet tegenwoordig zijn, zij stuurde een telegram met haar beste wenschen voor het welslagen aan de medespelenden. Veel kostbare tijd werd door hen opgeofferd, en niet te vergeefs. Zij oogstten veel lof. Beoordeeling van stuk en spel zijn aan „De kritiek” overgelaten. Veel bloemen en kransen werden aangeboden. Een bal besloot de avond. Er waren veel laatste dansen, maar om half vier ging men toch uiteen.

Voor de reunistenlunch op den 3^{den} dag waren veel oude bekenden bijeengekomen, maar van de maaltijd zelve waren alle leden uitgesloten en dus blijft zij in duister gehuld. Om

3 uur verzamelden allen zich weer in de kleine concertzaal der Stads Doelen en waren donatrices, dames van professoren en oud-leden onze gasten. Een ouderwetsche quadrille des lanciers werd gedanst. De dames, gechapronneerd door een statige oude heer en dame, ontvingen van haar cavaliers keurige bloemruikertjes Voorts traden 3 studentjes op en de reunisten brachten de D.V.S.V. ten tooneele. Tot slot bespraken een student en zijn hospita de meisjesstudenten en het lustrum, de hospita natuurlijk gekleed in de oude zwarte japon van L.U.S. Hierna namen de gasten afscheid en dansten allen, de deftige chaprones inclus als dollen door de zaal, begeleid door een yazz-band.

't Artistenfeest bracht vele eeuwen samen. Arme Amsterdamsche artisten bezongen Amsterdamsche toestanden en het lustrum. Oude schrijvers, dichters en danseressen gaven hun afkeuring te kennen over die uit de tegenwoordige tijd en konden 't niet tot wederzijdsche waardeering brengen. Betje Wolff ontmoette haar geestelijke spruiten: Sara Burgerhart, de tante, Brechje en Broeder Benjamin. Men zag figuren uit Macbeth, Nicolaas Beets, de Schoolmeester, Frans Hals, Prikkebeen, Dikkie en Pieternel, vele snoezige kinderen, een Oostersche, Turken, Petrus op de aarde verschenen als Boemelpetrus bewogen in bonte mengeling dooreen. De Groningschen voerden op Adrienne Lecouvreur. Ook verschillende andere groepen waagden zich op de planken. Te middernacht kondigden 12 plechtige slagen op de gong 's clubs verjaardag aan en hield het bestuur receptie. Tegen den morgen gingen we uiteen en behoorde het lustrum helaas weer tot het verleden. Het deed allen voelen de hechte band, die de D. V. S. V. voor de meisjesstudenten vormt. Dat het nog lang in onze herinnering moge voortleven.

Betje, Betje! Betje, kom toch eres kaiken. D'r is wat te doen aan 't stetion. Daar staan een heeleboel meissies, allemaal in pontefecaal. Wat zalle me nou toch hebben?

— Weet je dan niet, ze benne jarig. Hun vereeniging, enne nu vieren ze feest.

Piet van Bram heit 't me verteld, nou, en die weet 't wel. Die weet altijd alles van de meissies.

— En wat doen ze dan daar aan 't stetion?

— Nou, mèn's, ze hale meissies uit de andere stede.

— Heerejee, wat een kebaal zal dat geven.

— Hou je mond, daar komp de trein. Ga toch es op zij, mensch, ik kan niks zien.

— Daar hei je ze.

— Ik zie niks als een meneer.

— Nou, magge die dan niet mee?

— 't Is zonde, kâ je denken, nee hoor, alleenig meissies onder elkaar.

— Maar waar benne ze nou toch? Ik zie niks.

— Kaik, d'r komt er een an, met een lintje om 'r hals en gossiemijne, 't lijkt wel een vlag, die ze daar dragen.

— Ja, hoor, daar komme ze an, maar ik zie niks geen vreemde, ik kan al die meissies allang, 't zijn die van de O. D. en die andere kan ik ook wel.

— Wâ gek, ze komme d'r eigenste zellevers toch niet hale? nee, dá snap ik niet. Jij?

— Mèn's, hou je snater, ze gane wandelen, ja, nie zoo dicht achter mekaar, da' vin ik nou ook, anders lijkt het zoo weinig. Wa' doen die meissies d'rnaast toch met die tierelantijne op 'er schouwers? En zingen ze nou of zingen ze niet?

— Hoor je da' nou niet, ze zingen vooran alleen wat anders dan die meissies achteran. O, kaik, ze merken het al, nou zingen ze 't zelfde. Hei, Bet, waar ga jij naar toe Bè-è-è-t?

— Ja, jâ, ik ga mee met die meissies. Ik mot toch weten wat ze gane doen. Ik heb gehoord dat ze gaan rijden met pluimen, da' mo'k toch zien. — — — — —

Hè, hè, ik wou da' ze nou maar kwammen. Piet heit gezeit, 't zou om half een beginnen, maar afijn, die meissies bennen nou eenmaal altijd te laat. Je mag er nog gerus' een uurtje bijdoen.

O, daar komp een auto an.

Gut, wa's dat nou allemaal meneeren. Nou, die kommen ook luisteren naar wat de meissies te vertellen hebben.

Ze laten ook op zich wachten hoor. Ha, daar kommen ze. Mensch, 't bennen dezelfde bakkies as van d'r straks op de mart, wa'k je zeg. Daarom binnen ze natuurlijk te laat; da' getrouw ook, 't mos niet maggen op zoo'n dag. Wa' mooi al die pluimen, ik wacht tot 't klaar is, hoor.

Gunst, nou staan de meissies te wachten. 't Lijkt ook wel of er bakkies te weinig bennen, 1, 2, kaik, een fectoria, gane ze daarin toeren? Maar da' nie fesoelijk, nee' da' vin 'k nou niet goed.

Wa' komp er nou an? een dicht bakkie? Daar 's nou geen aarigheid an; en niet eens pluimen

Mèns, je mot effen geduld hebben. 't Bakkie gaat immers al open, zie je 't?

En de pluimen koessier? — — — —

Jesses! hij zit er op.

D.

DELFTSCHE STUDENTENBOND.

INAUGUREELE REDE, UITGESPROKEN
DOOR DEN PRESIDENT VAN DEN D.S.B.,
DEN HEER A. VAN WEELDEN.

Mijne heeren Medebestuurderen,
Mijne heeren afgevaardigden van verwante vereenigingen,
Mijne heeren Bestuurderen van Societeit en onder-vereenigingen,
Mijne heeren leden en candidaat-leden van den Delftschen Studenten-Bond.

Mijne heeren!

Het is me een groot voorrecht U welkom te mogen heeten op dezen 24^{en} Diës Natalis van den Delftschen Studenten Bond.

Een heuglijk feit wil ik het noemen, dat U in zoo groote getale hier is gekomen om te getuigen van Uwe onverflauwde belangstelling in al wat onzen Bond aangaat. Ik

FEUILLETON.

OP DE ZEEPBEL
door KURD LASZWITZ.

II.

Het venster met den jongen, de tafel, waarvoor we zaten, de boomen van den tuin, alles verwijderde zich en werd steeds onduidelijker. Slechts oom Wendel bleef bij mij; zijn buisjes had hij in zijn zak gestoken. Nu was onze vroegere omgeving verdwenen. Als een matwitte, reusachtige klok welfde de hemel zich boven ons tot waar hij zich aan de horizon oploste. We stonden op het spiegelende vlak van een onafzienbare, bevroren zee. Het ijs was glad en zonder scheuren; toch scheen het in een licht golvende beweging te zijn. Onduidelijke gestalten verhieven zich hier en daar boven de vlakke.

„Wat gebeurt hier!” riep ik verschrikt. „Waar zijn we? Kan het ijs ons dragen?”

„We zijn op de zeepbel”, zei oom Wendel koelbloedig. „Wat je voor ijs aanziet, is de oppervlakte van het taaie waterhuidje, dat de bel vormt. Weet je, hoe dik de laag is, waarop we staan? Naar menselijke maat gemeten een vijfduizendste van een centimeter; vijfhonderd zulke lagen op elkaar zouden pas een millimeter dik zijn.” Onwillekeurig trok ik een voet in de hoogte, alsof ik daardoor lichter worden kon.

„Om godswil, oom”, riep ik, „wordt niet lichtzinnig! Spreekt u de waarheid?”

„Zeer zeker. Maar wees niet bang. Voor je tegenwoordige grootte komt dit huidje aan stevigheid overeen met een staalpantser van 200 M. dikte. We hebben namelijk met behulp van het mikroscoop onszelf in al onze verhoudingen tot op een honderdmillioenste verkleind. Dat veroorzaakt nu, dat de zeepbel, die volgens menselijke maat een omvang van vier centimeters bezit, voor ons juist zoo groot is, als de aardbol voor de menschen.”

ben U allen dan ook zeer dankbaar en hoop, dat steeds die geestdrift voor onze idealen U zal blijven bezielen en ge toonen zult door woord en daad mee te willen werken om onze vereeniging tot grooter bloei te brengen.

Het is nu bijna een kwarteeuw geleden, dat in Delft de Bond werd opgericht, en het stijgend aantal jaren van zijn bestaan is verheugend, maar gelijktijd ook bedroevend.

Verheugend, omdat het de levensvatbaarheid, het recht en de mogelijkheid van bestaan aantoonde

Bedroevend, omdat het er op wijst hoe we nog steeds verwijderd zijn van den tijd, dat er zal zijn één enkele vereeniging omvattende alle studenten. De bestaande vereenigingen toonen nog steeds verschillen welke een smelten in den weg staan, en daarnaast zijn nog honderden studenten niet georganiseerd. Gelukkig echter is in de laatste jaren veel veranderd en is althans een samenwerken tusschen de groepen studenten mogelijk gebleken, en daarmee een groote afstand in de goede richting afgelegd.

Het doel is echter nog lang niet bereikt, en daarom roep ik U op mee te streven naar dat doel, maar ook om onzen Bond eene waardige plaats te veroveren naast de andere vereenigingen, hem krachtiger en machtiger te maken, zoodat we als het einddoel bereikt is in de nieuwe vereeniging veel onzer idealen verwezenlijkt zullen zien.

Om dit te bereiken moeten wij dan ophouden enkel Bondslid te zijn terwille van ons eigenbelang of terwille van de gezelligheid, maar overal, vooral buiten onze eigen kring de ideeën die we voorstaan propageeren en trachten ze ingang te doen vinden. Wanneer we dat doen zullen we overal geestverwanten vormen, die ons steunen zullen, ook al zijn ze geen lid onzer vereeniging. Slechts de penning-

„En hoe groot zijn we dan zelf?” vroeg ik twijfelend.

„Onze hoogte bedraagt een zestigduizendste millimeter. Ook met de scherpste mikroskoop zou men ons niet meer kunnen ontdekken.”

„Maar waarom zien we dan niets van het huis, de tuin, mijn gezin — van de heele aarde?”

„Ze zijn onder onze horizon. Maar ook dan, als de aarde voor ons op zou gaan, zouden we niets van haar onderscheiden dan een mat schijnsel, want alle optische verhoudingen zijn tengevolge van onze kleinheid zoo veranderd, dat wij, hoewel we onze tegenwoordige omgeving zeer duidelijk zien, van onze vroegere wereld, wier physische grondslagen honderdmillioenmaal grooter zijn, geheel gescheiden leven. Je zult je moeten vergenoegen met wat we op de zeepbel kunnen zien en dat is genoeg.”

„Ik verwonder mij slechts”, viel ik hem in de rede, dat we zelf zien kunnen, dat onze zintuigen onder de veranderde omstandigheden nog juist als vroeger werken. We zijn nu kleiner zelfs als de golflengte van het licht; de moleculen en atomen moeten ons nu geheel anders beïnvloeden.”

„Mm!” lachte oom Wendel op zijn droge manier.

„Wat zijn eigenlijk aethergolven en atomen? Uitgepeuterde maten zijn het, berekend door menschen voor menschen. Nu maken wij ons klein en alle maatstaven worden met ons klein. Maar wat heeft dat met onze waarneming te maken? De waarneming is het eerste, het gegevene; licht, geluid en druk blijven voor ons onveranderd, want het zijn slechts qualiteiten. Slechts de quantiteiten zijn veranderd en zouden we nu natuurkundige metingen verrichten, dan zouden we de golflengte van een aethergolf ook honderdmillioenmaal zoo klein vinden.”

We waren intusschen op de zeepbel verder gewandeld en op een plek gekomen, waar doorzichtige stralen als een springfontein rondom ons in de hoogte schoten. Plotseeling viel mij een gedachte in die het bloed in mijn aderen deed stollen. Wanneer de zeepbel nu eens uitsprong!

meester zal uit materialistische overwegingen het nut van deze menschen ontkennen. Maar dat neemt niet weg, dat ze de beteekenis van den Bond ver boven het ledental verheffen. Toch zou ik erop willen aandringen ook het lid worden te propageeren, want de penningmeester heeft gelijk: Van idealen alleen kan geen vereeniging bestaan.

Indien op deze wijze alle leden hunne plicht doen en ieder zijne krachten aanwendt in het belang van den Bond en op eene wijze die het best overeenkomt met zijne persoonlijke aanleg, dan twijfel ik niet of onzen D. S. B. zal tot steeds grooter bloei geraken.

Maar zonderen wij ons af en wordt steeds meer het zwaartepunt gezocht in werken in eigen kring zonder optreden naar buiten, dan lijkt mij het gevaar niet uitgesloten, dat steeds minder novieten zich ieder jaar zullen aanmelden en op den duur de vereeniging sterk achteruit zal gaan in ledental en in beteekenis.

Daarna volgden eenige woorden tot de leden waarin zij werden opgewekt de novieten tot voorbeeld te zijn en hen in te leiden in het studentenleven. Hierna werden de candidaat-leden nog toegesproken en geinaugureerd tot leden van den D. S. B. *(Verkort.)*

VIERING VAN DEN 24STEN DIËS NATALIS VAN DEN D. S. B., OP VRIJDAG 28 OCTOBER 1921.

Direct na de opening werden de Candidaat-leden geïnaugureerd, waarbij de president, de heer A. van Weelden, die hierboven vermelde rede uitsprak. Na het uitreiken van de diploma's werd het scherm gehaald voor de tooneelvoorstelling „De student thuis”, opgevoerd door de „Oude

Wanneer ik nu op een waterdeeltje weggeslingerd werd en oom Wendel met zijn mikrogeen op een ander! Hoe zou mij ooit iemand weer terugvinden? En wat zou er uit mij worden als ik mijn geheele leven lang een zestigduizendste millimeter groot zou moeten blijven? Wat zou ik dan onder de menschen zijn? Gulliver in Brobdignac is er niet mee te vergelijken, mij kon immers geen mensch zelfs ook maar zien! Mijn vrouw, mijn arme kinderen! Misschien zogen ze mij met een volgende ademhaling in hun longen en terwijl ze mijn onverklaarbaar verlies beweenden, zou ik als onzichtbare bacterie in hun bloed vegeteeren!

„Snel, oom Wendel, vlug nu!” riep ik „Geef ons onze menschengrootte terug! De zeepbel moet immers direct uit elkaar springen! Een wonder is 't, dat ze nog bestaat! Hoe lang zijn we al niet hier?”

„Geen zorgen,” zij oom Wendel kalmpjes, „de bel duurt langer dan we hier blijven. Onze tijdmaat heeft zich gelijk met ons verkleind en wat je hier voor een minuut houdt, is naar aardse maatstaf slechts een honderd-miljoenste er van. Wanneer de zeepbel slechts tien aardseconden in de lucht vliegt, dan is dit voor onze tegenwoordige constitutie een geheel menschenleven. De bewoners van de zeepbel leven evenwel nog honderdduizend maal sneller dan wij”.

Hoe beweert u dat er bewoners zijn op deze zeepbel?”

„Natuurlijk zijn er bewoners en zelfs zeer gecultiveerde. Slechts verloopt hun tijd tienmiljoen maal zoo snel als onze menschenlijke; dat wil zeggen ze nemen waar en leven ongeveer tien miljoen maal zoo snel. Dat beteekent 3 aardseconden zijn ongeveer een miljoen jaren op de zeepbel, hoewel de bewoners het begrip jaar in onze zin niet hebben gevormd.

Want hun zeepkogel heeft geen voldoende en noch regelmatige rotatie. Bedenk je nu, dat deze zeepbel, waarop we ons bevinden voor minstens zes seconden ontstaan is, dan zal je me moeten toegeven, dat in deze twee miljoen

Kachel.” Het stuk had een vlot verloop, vooral het eerste bedrijf was haast al te natuurlijk. Een woord van lof komt dan ook toe aan de medespelenden, en in het bijzonder aan den souffleur. De rol van den heer Van Til werd uitnemend vertolkt door den heer B., terwijl de heer de K. als Greta een goed figuur maakte. Het was dan ook geen wonder, dat na afloop, de medespelenden herhaaldelijk teruggeroepen werden.

Daarna werd overgegaan tot prijsuitreiking van de gedurende de Novitiaatstijd gehouden wedstrijden.

Een zeer verdienstelijk strikje droeg veel bij tot het welslagen van den avond.

Het geheel werd besloten met een souper bij Penning, dat een zeer geanimeerd verloop had.

De feestavond werd bijgewoond door afgevaardigden van Zustervereenigingen uit Amsterdam, Leiden en R'dam.

Er gaan geruchten, dat voor velen het feest nog lang niet geëindigd was.

N.B. Door overmaat van copie moet het verslag van de vergadering der Delftsche Studenten Debatingclub „Logica” op 18 October 1921 tot het volgend nummer blijven liggen.

VEREENIGINGSLEVEN.

NED. CHRISTEN STUD. VEREENIGING.

Dinsdag 8 November om 4 uur thee op de N. C. S. V. kamer, Brabantsche Turfmarkt 20.

Inleider: J. P. Dommissé over Christendom en Rassen-vraagstuk. Voor iedereen toegankelijk!

jaren zich reeds een vrij aardig leven en een daarbij behorende beschaving kunnen hebben ontwikkeld. Tenminste dit blijkt uit mijne ervaringen op andere zeepbellen, die alle in hun produkten de familieverwantschap met moeder aarde niet verloochenen kunnen.

„Maar waar zijn die bewoners dan? Ik zie hier wel voorwerpen, die ik voor planten zou kunnen houden en die halfkogelvormige hoepels zouden wel een stad kunnen voorstellen. Maar iets dat op menschen lijkt kan ik niet ontdekken”.

„Dat is heel natuurlijk. Onze waarnemingsvermogen, ofschoon reeds honderdmiljoenmaal zoo sterk als die der menschen, is toch noch honderdduizendmaal langzamer dan die van de saponiers (zoo zullen we de bewoners van de zeepbel maar noemen). Terwijl wij gelooven dat er één seconde voorbij gegaan is, doorleven zij 28 uren. In deze verhoudingen is hier al het leven versneld. Bekijk nu deze gewassen eens.”

„'t Is waar”, zei ik, „ik zie duidelijk, hoe hier de boomen — want die koraalachtige voorwerpen zullen wel boomen zijn — voor onze oogen groeien, bloeien en vruchten krijgen. En daar schijnt zelfs een huis van uit de grond op te groeien.”

„De saponiers bouwen er aan. In de minuten waarin wij toekijken, zien we het resultaat van meer dan twee maanden werk. De werklieden zelf zien we niet, omdat hun bewegingen veel te snel verlopen voor onze zintuigen. Maar we kunnen ons zelf gauw helpen. Door middel van het mikrogeen zal ik onze tijdszin tot een honderdduizendste verfijnen. Hier, ruik nog eens. Onze grootte blijft dezelfde, ik heb slechts de tijdschaalverdeling vermeld.”

Oom Wendel bracht zijn buisjes opnieuw te voorschijn. Ik rook, en direct bevond ik mij in een stad, omgeven door talrijke gestalten, die in drukke beweging waren en iets beslist menschenlijks vertoonden. Alleen schenen ze mij allen wat doorzichtig, hetgeen uit hun ontstaan uit glycerine en zeep kon worden verklaard.

(Wordt vervolgd.)

TIJDSCHRIFTEN

Ontvangen van de N.V. Werkspoor haar prospectus XIII September 1921.

Ontvangen van de N. V. Electriciteits-Maatschappij Electrotoom te Rotterdam No. 10 van de „B. B. C. Mitteilungen”.

INGEKOMEN BOEKEN

Ontvangen van de N. V. Mij. tot expl. van Noordzee-baden en Wagenborg's passagiersdiensten, Delfzijl met het verzoek om bekend te maken, dat deze dienstregeling gratis op aanvraag verkrijgbaar is.

Ontvangen van de Hollandia-drukkerij te Baarn No. 2 van de vijfde Serie, Grootte Denkers. (Nieuwe reeks): Wilhelm Wundt, door Ds. A. H. de Hartog, 2^e druk.

STUDIEBELANGEN

LEEGHWATER.
Oprichter A. HUET.

Vergadering op Donderdag 10 November 1921, des avonds 8 uur, in Zaal 207 van het gebouw W. en S., Nieuwe Laan 76.

Voordracht met Lichtbeelden over het „Luchtverkeer”, van den heer G. SPIT, A.M.I.Ae. E.

Vrije toegang voor alle eerste jaars.

ELECTROTECHNISCHE VEREENIGING.

Lezing op Woensdag 9 November, des avonds 8¹/₂ uur, in zaal 106 van het Gebouw voor Werktuig- en Scheepsbouwkunde aan de Nieuwe Laan.

Onderwerp: De Chicago Milwaukee en St. Paul Railway (toegelicht met levende lichtbeelden).

Spreker: de heer W. C. Korthals Altes, Amsterdam.

TECHNOLOGISCH GEZELSCAP.

Het Bestuur van het Technologisch Gezelschap heeft zich als volgt samengesteld:

W. G. Lingbeek, Voorzitter.
W. C. Bedding, Secretaris,
Van Leeuwenhoeksingel 19.
Mej. J. v. Walcheren, Penningmeesteresse.
H. Rusting, Excursie-leider.
J. Tekenbroek, Afgevaardigde C. C.

HET RADIOSTATION OP DEN MALABAR

Op 28 October heeft de heer W. F. Einthoven voor de Electrotechnische Vereeniging eene lezing gehouden over bovengenoemd onderwerp.

Eerst werden in een kort historisch overzicht de oorzaken besproken, die aanleiding hebben gegeven tot den bouw van het Malabarstation bij Bandoeng. Het plan van Prof. van der Bilt om met eenige tussenstations Holland en Indië te verbinden werd even genoemd als het belangrijkste der plannen uit de voorgeschiedenis. Dit plan moest door den oorlog blijven liggen. Gedurende de oorlogsjaren ontwikkelde de radio techniek zich met reuzenschreden en reeds in 1916 kon Dr. de Groot bij zijn promotie te Delft de stelling verdedigen, dat een directe radioverbinding tusschen Nederland en Indië, zonder gebruik te maken van

tussenstations, een politieke noodzakelijkheid en technisch uitvoerbaar was.

Naar aanleiding van deze promotie droeg onze Regeering aan Dr. de Groot een onderzoek op om uit te maken tot welke sterkte de eventuele stations voor een directe draadloze verbinding Nederland-Indië moesten worden gebouwd en aan welke andere eischen zij behoorden te voldoen. Tot dit doel ondernam Dr. de Groot een dienstreis, die eerst naar Nauen ging, waar hij een proef-ontvanginstallatie meekreeg, om in Indië te gebruiken. Daarna werd de Marconi Mij. bezocht, die echter niets kon of wilde aanbieden, dat voor overbrugging der voorgestelde lange afstand bruikbaar was. In Amerika zag hij de Poulsen boogzender, waarop hij besloot in het bijzonder dit systeem aan te bevelen.

Aan de hand van eenige lantaarnplaatjes geeft spr. nu eene technische beschrijving van dezen zender.

Bij aankomst van Dr. de Groot in Indië werd dadelijk een ontvangstation te Tjankring, dicht bij Bandoeng, opgericht. In ongeveer 2 maanden bouwde men daar 2 lange antennes, ieder van ca. 2 K.M. lang, die in Februari 1917 gereed kwamen. Van dien tijd af heeft men daar regelmatig ontvangen, terwijl men er voortdurend gegevens verzamelde om de eischen te kunnen vaststellen, die aan een in Nederland te bouwen zendstation moesten worden gesteld. Spr. geeft een uitvoerige beschrijving van dit onderzoek. Speciaal werd gelet op de ontvangst van de teekens van Nauen, daar er hier te lande bij Kootwijk een station gebouwd wordt, dat ongeveer dezelfde sterkte zal krijgen als dat van Nauen. Nauen seinde met twee golven: de korte golf had een lengte van 6,3 K.M. Deze werd alleen 's nachts gehoord en in de wintermaanden met voldoende sterkte; in de zomermaanden echter zwak, dikwijls nauwelijks hoorbaar en gewoonlijk niet op te nemen. De lange golf van 12,7 K.M. was 's nachts en overdag even sterk, maar steeds veel zwakker dan de korte golf en slechts enkele dagen opneembaar. Spr. wijst er op, dat Kootwijk dus vermoedelijk wat te zwak zal worden voor een regelmatig verkeer, tenzij de ontvangmiddelen nog veel verbeteren. Dr. de Groot kwam nu op het denkbeeld om de in Amerika bestelde boogzender, die oorspronkelijk bestemd was voor de verbinding met Cavite, als tijdelijke zender voor Holland te beproeven. Tot dit doel bouwde hij een voortreffelijke antenne op het gebergte de Malabar, dat uit een krater bestaat, welke in de richting van Holland is opengeslagen. Volgens het onderzoek der geologen moet de laatste uitbarsting der vulkaan 200 à 300 jaar geleden hebben plaats gehad. Vier staalkabels van 1 inch dik werden over den krater gespannen, waartoe krachten van 7¹/₂ ton werden aangevoerd. De grootste overspanning bedroeg 2000 M. Aan het midden van deze kabels was de eigenlijke antenne bevestigd, die met zijn hoogste punt 632 M. boven het station hing. Het spannen en in orde maken der kabels was moeilijk werk, daar de dicht beboschte hellingen, waarover zij moesten worden aangebracht, eerst moesten worden kaalgekapt, wat helaas niet zonder ongelukken is kunnen geschieden. Voor de ophanging der kabels heeft Ir. Liebert gezorgd, nadat vooraf Ir. Verdam de daartoe noodige berekeningen had uitgevoerd. Daar er nog geen begaanbare weg naar het station was gemaakt, konden geen zware machines naar boven gebracht worden en moest men zich voorloopig met lichte behelpen. Het legerbestuur stond een 125 P.K. vliegmotor en de Batavia Electriscbe Tramweg Mij. een betrekkelijk kleine dynamo in bruikleen af. Daar de dynamo voor een 2×200 langzame gang geconstrueerd was als de motor, gaf de riem overbrenging tusschen de beide machines veel last, te meer daar de motor geen vliegwiel had. Later werd een waterturbine geconstrueerd, die goed voldeed. Een buisleiding

met een diameter van 55 c.M. en van houten duigen gemaakt leidde het water onder een druk van $3\frac{1}{2}$ atmosfeer naar de turbine.

Van Februari 1918 is regelmatig iederen dag geseind met een energie, die, zooals later bleek, voldoende was om in Holland de seinen hoorbaar te maken, doch hier te lande was men niet in staat te ontvangen. Eerst nadat Hr. Ms. „De Zeven Provinciën” in 1919 een ontvanger uit Indië had meegenomen, die geheel aldaar vervaardigd was en hier in Blaricum werd opgesteld, kon Bandoeng worden gehoord. Sindsdien worden hier met uitzondering van de zomermaanden regelmatig telegrammen ontvangen van het tijdelijk zendstation op de Malabar.

Spr. laat nog eenige lantaarnplaatjes zien van den reusachtigen boogzender, die daar in aanmaak is en een energie van 1200 K.W. in de antenne moet brengen, dus driemaal zoo sterk als Kootwijk zal worden.

Verder werden nog bijzonderheden besproken over de metingen, die aan de antenne zijn verricht en die aantoonen, dat deze de beste der wereld mag worden genoemd. Haar nuttig effect is belangrijk grooter dan van welke bestaande antenne ook. Ten slotte noemde spr. nog de voordeelen op van den boogzender t.o.v. den machinezender, waaruit bleek, dat vooral voor Indië dit eerste zendertype te verkiezen is.

De voordracht werd bijgewoond door een zeer talrijk gehoor, dat zich zeer enthousiast over de lezing betoonde.

RELIGIEUSE KRONIEK

Wanneer we nagaan wat er in al wat gepubliceerd en gedoceerd is, voor studenten met een religieuze oriëntatie van belang is, treffen we daar al zeer veel goeds aan. We hebben ons beperkt tot dat, wat ons van veel belang leek, en 't andere zoolang tot nadere kennismaking verschoven.

Allereerst viel ons het voorlaatste nummer in 't oog van het ROOMSCH STUDENTENBLAD. Men zou dit nummer wel een „Universiteitsnummer” kunnen noemen. Als we het zoo geheel eens bekeken hebben valt ons direct in 't oog, dat we hier wel met iets heel bijzonders te doen hebben. Het komt in den laatsten tijd niet meer zoo veelvuldig voor, dat te zamen zooveel lectuur in de studentenpers aan een bepaald, belangrijk onderdeel wordt gewijd. En wat nog zeldzamer is, het gaat hier om iets ideëels. De artikelen zijn namelijk, zonder eenige uitzondering bijna, aan de te stichten R.K. Universiteit gewijd. Afscheiden van het feit, dat in vele artikelen precies hetzelfde staat, zijn er toch dingen die het beschouwen ten volle waard zijn. En ik denk hier aan de sympathieke artikelen van G. B. (Dr. Brom?) en Mej. Agnes Brom. Mag ik daarvan direct iets zeggen. Van alle kanten worden hier voordeelen, en van weinig kanten nadeelen, (dan nog met een onmiddellijke negatie) van de stichting van een Katholieke Universiteit naar voren gebracht.

Het beginartikel van G. B. oriënteert direct. De schrijver plaatst zich op het standpunt, dat in politieken zin gedurende een langen tijd een groote Roomsche expansie is geweest. Echter niet met die innerlijke verdieping, niet met die redelijke bezinning (studie) tot achtergrond als bij een gezonde beweging noodig is.

Vandaar dat de politiek ver van de massa afstaat. Hier is goede geschoolde leiding noodig, rustig en bezonnen. Ook ziet schrijver deze zelfde lacune in de cultuur.

Samen dienen deze grondslagen voor volksbouw op vaste basis gesteld te worden. Dit zal de R.K. Universiteit doen, daarin zal ze voorzien. Concentratie voor expansie is allereerst noodzakelijk. Hier zal voorzien kunnen worden in de m.i. door G. B. zeer juist geziene bezwaren van

andersdenkenden. Als daar zijn: het aanzien der R.K. kerk als machtsinstituut, de op 't eerste gezicht meer discipline, dan spontane aard en het zien van vorm waar inhoud is bij de Roomsche religie. Die hoogeschool zal ook de mystieke kracht leveren, die het evenwicht behouden laat.

Een bijzondere plaats wijdt schr. aan het leekenapostolaat, waartoe de Universiteit meer dan de tot nog toe aanwezige instituten kan meewerken.

Wordt aldus de zuivere geestelijke waarde der R.K. Universiteit naar voren gehaald, sterk gebeurt dit ook bij Mej. Brom. „'n Levende synthese van geloof en wetenschap voor Nederland.” Met dat woord gaan we geheel accoord. Elke poging in deze richting verdient volle sympathie. Het recht te doen wedervaren aan de religieuze overtuiging, om de vermeende anthitese geloof-wetenschap te bannen, wie zou er niet mee meegaan, kome ze van welke kant ook. Geloof en wetenschap ieder hun terrein te laten, waarin elk z'n eigen taak heeft, om dan te concludeeren tot een hogere synthetische eenheid, het verdiene ieders sympathie. Deze weg is echter gevaarlijk, wat ik nader hoop aan te toonen uit anders citaten.

Mej. Agnes Brom verwacht verder (in tegenstelling met enkele anderen) niet, dat alle Roomschen daar zich zullen verzamelen. Het zal een kern zijn, van waaruit het verwarmende licht straalt; uitwisseling met andere Universiteiten is geoorloofd en noodzakelijk. Ik vat het zoo op, dat mej. Brom hier vrijzinniger staat dan anderen. Daar zal ook (en mej. Brom legt de hand op een belangrijke zaak) voor de meisjes-studenten de mislukking der studie vervallen. Voor al dat, waarin de studie niet bevredigend is, omdat daar de aanvulling van uit een andere sfeer ontbreekt, zal hier meer plaats zijn. „En die innerlijke bevrediging in haar leven zal zij alleen vinden wanneer ze haar bovennatuurlijke bestemming dieper en overtuigender weet te voelen dan haar natuurlijke”. Gemis aan *inhoud* kan hier vergoed worden. Dit is op gewone universiteiten niet het geval.

Tegenover deze zoo sympatieke artikelen staan er andere, waar men meer concreet wordt. Daar zijn ze soms minder sympatiek. En het is niet uit zucht naar kritiek, dat ik eenige bezwaren wil noemen. Al behandelt het stuk van den Unie-moderator Prof. Groenen de bezwaren van een R.K. universiteit zeer éenzijdig (Ik sta op een geheel ander standpunt, en mijn meening is dus natuurlijk). Op het gevaar af van afgezaagd te worden, wil ik me toch even bezig houden met de kwestie van de separatie. Hoewel het zeer natuurlijk is dat men het een voordeel vindt, voordrachten in de filosofische (natuurlijk de theologische) en de litteraire, ja ook de juridische faculteit door menschen van eenigszins of geheel dezelfde overtuiging te krijgen, ik kan me dat voor de medische, zuiver natuurkundige en mathematische wetenschap niet voorstellen. Een Katholieke, of Protestante ja een Christelijke opvatting van de wet van Newton of van de oorzaak der ruggemergverlamming kan ik me slecht indenken. Dat is natuurlijk wat kras gezegd. Maar 't is toch mijn meening.

Daarenboven (het is een kwestie van appreciatie) voel ik er niet zoo veel voor om de studenten van alle andere stroomingen afzijdig te houden (Daar is het separatisme). Wordt er al betoogd, dat „alle dwalingen en meeningen van anderen tot in minutueuse kleinigheden worden uiteengezet,” het is duidelijk dat wie een waarlijk onbevooroordeeld mensch wil zijn, deze meeningen liever uit het andere kamp zelve hoort. Ook moet per saldo ieder mensch vrij beslissen, willen we waarlijk mensch, vrij mensch zijn.

Ook gaat het m. i. niet om de moraal, die van hooger hand geordineerd wordt en waardoor de afgedwaalde jonkheid weer van haar nieuwe banen op de oude paden wordt gevoerd. Dit blijft een zuiver ethische kwestie, en ethiek

houdt zich niet op met van buiten opgelegde waarheden. Nu kan men zeggen dat de ethiek niet door iederen mensch ten volle kan worden omvat, en dan maakt men er weer een moraal van. Het blijft waar, dat een persoonlijkheid (daarmee hangt samen iemands reageeren, op allerlei) zich alleen na strijd vormt. Ook is men niet klaar met zich terug te trekken, daarmee wordt „satanas” niet bezworen. Die dringt tot in tempels en kerken door.

„Het is mijn meening, dat de jeugd maar eens wat moet doorknauwen, aler ze tot een gevestigde overtuiging komt. Ik vind dat hensch niet vreeselijk, en acht het zeker niet slechter dan een doorvoeden met waarheden, daar men tot zelfstandig oordeel niet in staat is. We zullen wel echter altijd tegenover elkaar blijven staan in deze.

Nu echter een uiting van Prof. Groenen.

Hij zegt, dat in de nieuwe R.-K. Unie de theologie en wetenschap weer in onderling verband moeten komen te staan, wat toch niet tot nu toe het geval was.

„Zij (de theologische wetenschap) moet de draagster en leidster wezen van de andere wetenschappen, terwijl ze zelf de voorlichting enz.” (bl. 12 regel 14 van boven).

Dit lijkt mij funest. We keeren aldus terug tot de scholastiek en daarmee tot de middeleeuwen, toen ook de wetenschap ten nauwste aan de theologie verbonden was, en ze nooit de haar toekomstige plaats verkreeg. Pas na de verlichting lukte dit. Daarmee zou de geheele arbeid van de verlichten te niet worden gedaan. Hoewel geloovige, acht ik het de dood van de wetenschap, wanneer ze aan het scholastiek denken, wordt onderworpen (aan de theologie). Dan kan ze zich niet ontwikkelen. Ze zal ook niet meer zich laten binden en de poging op den gevaarlijken weg, (zoo even door mij aangehaald) zal mislukken. De wetenschap in 't algemeen heeft eenmaal een ander terrein te bestrijken dan een theologische wetenschap in 't bijzonder beide zullen ze zich moeten ontwikkelen en uitwisselen, leider zal de theologische wetenschap echter nooit mogen zijn.

Een ander bezwaar of liever vraag. In ieder artikel wordt geklaagd over gebrek aan leiding. Kan daarin niet door de (toch zeer gestudeerde) priesterschaar worden voorzien? Waarom verlangt men leekenapostolaat? Waarom geen gespecialiseerde geestelijke leiding? Kan mij iemand inlichten?

Over 't geheel past een woord van hulde aan den geheelen opzet, niet alleen van de Universiteit, maar ook van het blad, dat daar geheel aan gewijd is. En aan 't enthousiasme waarmee aan beide zijden gewerkt wordt.

v. W.

INGEZONDEN

Aan de Redactie van het D.S.W., Delft.

In het verslag van het debat naar aanleiding van de voordracht van Prof. Dresden in de Delftsche Studenten Debating-Club, voorkomende in het eerste nummer van het D.S.W. is mijn meening niet geheel juist weergegeven. In het bijzonder heb ik niet gezegd: „Technische vakken en natuurkunde kunnen niet worden ingekrompen, dus wiskunde”. Ter voorkoming van misverstand zij het mij derhalve vergund mijn standpunt hier kort uiteen te zetten.

Ingeval men *niet* overgaat tot een algeheele reorganisatie der T.H. met splitsing in twee categorieën, zooals Prof. Dresden dat voorstaat, en alleen in *dat* geval, moet m.i. vermindering van eischen over de geheele linie (dus niet alleen voor wiskunde) plaats hebben. Ook de wiskunde zal daarbij wat moeten afgeven omdat men niet meer tot den ouden toestand (vóór 1905) mag terugkeeren, waarbij in de eerste studiejaren al te weinig aan de technische

studie werd gedaan. Gaat men echter over tot reorganisatie als boven bedoeld, dan ben ik met Prof. Dresden van meening, dat voor de eerste categorie de wiskunde niet mag worden verminderd. Besnoeiing van het programma zal dus voor die categorie op andere wijze moeten plaats hebben. Ongetwijfeld verdient een algeheele reorganisatie de voorkeur boven het werken met een soort van gemiddeld studieprogramma waarbij eigenlijk geen enkele groep een volkomen passende opleiding krijgt.

Met beleefden dank voor de beschikbaar gestelde plaatsruimte,

Hoogachtend,

J. A. SCHOUTEN.

DEN HAAG, 30-10-'21.

Aan de Redactie van het Delftsch Studentenweekblad.

M. M.

In het volle vertrouwen dat U mij toestaan zult een repliek te geven op de kritiek betreffende mijn werkje „Vectoranalyse” in uw blad n°. 1 van 24 October 1921 moet ik den heer Struik allereerst geruststellen met de mededeeling dat de foutjes die er in voorkwamen (schoon van geringe beteekenis) totaal zijn verbeterd, te meer daar de Hooggel. Heer Dr. J. A. Schouten de beleefdheid had mij op deze attent te maken; maar stel u mijn *verbazing* voor dat de heer Struik precies dezelfde bemerkings maakt — ja soms met dezelfde woorden — als Prof. Schouten, terwijl *alleen* genoemde hoogleeraar in het bezit was van het *éne* boekje dat met foutjes was verzonden. Daar ik als schrijver zelf de uitgever ben, kan ik dit met juistheid constateeren, in *alle andere exemplaren* zijn de errata weggenomen! Wel voldeed ik niet aan het voorstel van genoemden hoogleeraar om mijn boekje met *zijn* hulp om te werken in *diens* geest, omdat een overtuigd mensch slechts in zijn *eigen* geest schrijft, en het juist mijn methode is om door stap voor stap de theorie op te bouwen, toegelicht met uitgewerkte voorbeelden, het H.H. Studenten gemakkelijk te maken in plaats van noodeloos ingewikkeld, en ik heb dan ook reeds van meerdere H.H. Studenten de spontane mededeeling: „O, u maakt het ineens duidelijk, zóó leer ik de vraagstukken zelf wel oplossen”. En daar mijns inziens de ware liefde voor wetenschap niet in onduidelijken omslag zich mag openbaren, maar in het helpen om gemakkelijk en duidelijk te leeren zien, meen ik met mijn boekje een nuttig werk voor H.H. Studenten te hebben verricht.

Met mijn dank voor de plaatsing,
Hoogachtend,

A. TOXOPEUS.

In het 2de nummer van het D. S. W. schrijft de heer J. D. van Roon over de moeilijkheden, die zich voordeden bij het samenstellen van de redactie van dat blad, over de kwestie of de Vereeniging „Sanctus Virgilius” al dan niet een vast redakteur daarin toekomt of dat zij slechts een religieus medewerker zal krijgen evenals de andere religieuze vereenigingen.

Deze kwestie hangt samen met het onopgelost federatievraagstuk, waar men nog niet tot overeenstemming is gekomen over de vraag of de vereeniging S. V. daarin als zoodanig zal worden opgenomen.

Waar in de federatievergadering uit en ter na is gesproken over de plaats, die de vereeniging S. V. in de federatie moet innemen en we daar tot vervelens toe telkens weer dezelfde argumentatie van ieders standpunt hebben aangehoord, zoo zou het mij zeer zeker niet aanlokken

weer een uiteenzetting te gaan geven over de zienswijze der D. V. S. V., ware het niet dat in het stuk van den heer van Roon, de zaak mijns inziens voor een oningewijde tenminste, eenzijdig en daardoor onjuist wordt belicht.

Het is merkwaardig hoe men langzamerhand de kwestie geheel verkeerd gaat stellen.

Wanneer men het stuk van den heer van Roon leest, dan schijnt het te gaan over de erkenning van S. V. als R.-K. Corps (hetgeen voorwaarde schijnt te zijn om deel uit te maken van de federatie), tegen welke erkenning zich de D. S. B. en de D. V. S. V. zouden hebben gekant.

Zoo gesteld wordt S. V. groot onrecht gedaan en spreekt het vanzelf dat S. V. niet rust voor zij hierin recht wedervaart.

Het lijkt mij dat de zaak zich geheel anders verhoudt. Wanneer we nagaan wat S. V. moet hebben bewogen om te protesteeren tegen een federatie bestaande uit D. S. C., D. S. B., D. V. S. V. en nihilisten, dan moet dat allereerst zijn geweest, omdat zij niet alleen persoonlijk als katholiek-nihilist, maar als vereeniging met haar R. K. beginsel in de studentenmaatschappij wilde staan.

En eerst in de 2de plaats heeft zij zich bezonnen dat zij toch ook een gezelligheidsvereeniging was en dus niet bij D. S. C., D. S. B. en D. V. S. V. wilde worden achtergesteld.

Naar mijn overtuiging is dus het laatste motief geheel secundair. En wanneer we dan de nadruk laten vallen op het eerste motief, dan komt men tot de vraag, waar is praktisch meer van te verwachten: van een federatie samengesteld uit neutrale vereenigingen plus de overblijvende ongeorganiseerden.

Of van een federatie samengesteld uit vereenigingen met een heel bepaalde richting plus de rest daarbij niet aangesloten.

Wanneer we de vraag zoo stellen, dan kan ik mij het antwoord dat S. V. en S. S. R. geven, heel goed indenken.

Echter voelen behalve S. V. en S. S. R. alle vereenigingen met een bepaalde richting niets voor dit standpunt.

Waar daarenboven, de rest bij die vereenigingen niet aangesloten, de meerderheid zou vormen — waar dus hieruit ook blijkt dat over 't geheel een student nog niet zoo'n vaststaande overtuiging heeft, zouden bij een dergelijke samenstelling de verschillende vereenigingen vanzelfsprekend steun zoeken bij oudere, niet-studenten. In dat geval zou de federatie inderdaad door niet-studenten worden geleid.

Ten slotte zullen het ook meest belangen van praktische aard zijn, die de federatie zal behartigen, terwijl zij daarenboven in meer speciale belangen bijgestaan wordt door de respectievelijke adviseurs. Om bovenstaande redenen lijkt het mij te verkiezen dat men zich eenvoudig, als zijnde student vereenigt. Hierbij komt men echter tot de noodlottige noodzakelijkheid om daarbij gebruik te maken van reeds bestaande organisaties en wel het D. S. C., D. S. B., en D. V. S. V., welke hun leden zoo algemeen mogelijk omvatten (algemeen in de niet-katholieke zin van het woord) en welke daardoor het meest hiervoor in aanmerking komen.

Dat men deze gedachtengang volgend de vereeniging S. V. niet dezelfde plaats kan toekennen in de federatie, duidt dus in 't geheel niet op een niet erkennen van die vereeniging als corps en heeft er zelfs niets mee uit te staan.

Ik hoop hiermee duidelijk te hebben gemaakt, wat de gedachtengang was, die de D. V. S. V. tegen de afvaardiging van S. V. in de Federatie deed stemmen.

S. S. HEYTING.

DE MISÈRE NOG ZOO PRINCIPIEEL NIET.

Het zij mij vergund op het ingezonden stuk van J. D. van Roon in het vorig nummer terug te komen.

Ofschoon de feiten, in dat artikel genoemd, volkomen juist zijn, maakt de opzet en opeenvolging van gebeurtenissen daarin opgesomd, een te droevige indruk van wat in de jaren dat aan de oprichting van de Federatie is gewerkt, bereikt is en tot stand gekomen.

Zeker is niet alles vlot gegaan, maar hoe gaarne ook ieder een snellere gang van zaken had gezien, de te overwinnen moeilijkheden hebben er niet weinig toe bijgedragen om het ijveren voor en de belangstelling in de Federatie te doen toenemen.

Maar al te goed weten wij, dat nieuwe dingen door hun moeilijke jaren moeten heengroeien, om daarmede hun bestaansrecht te bewijzen en een waarborg te leveren voor hun duurzaamheid.

Zeker ook zal de vraag of de Federatie er al in geslaagd is rechtspersoonlijkheid te verkrijgen op grond van Koninklijk goedgekeurde Statuten met een teleurstellend „neen” moeten worden beantwoord. Maar zijn die Statuten hier eigenlijk het hoogste goed?

Natuurlijk was het gewenscht om aan de nieuwe eenheid een behoorlijke rechtsvorm te geven, maar doet het feit, dat deze nog niet verkregen is, iets af aan de reden, waarom alle Delftsche studentenkringen zich gaarne willen aaneensluiten om wenschen vervuld te zien welke zij koesteren?

Zeker ook heeft niet ieder in het federatiegebouw z'n vaste plaats, met de verdeeling der kamers was men het niet zoo erg eens en daarom staat men nog wat te praten daaromtrent in de vestibule, maar de drempel is door ieder overschreden.

Al is niet ieder tevreden met de hem of haar toegevozen vertrekken en al klaagt men over de mooiere stand van de appartementen zijns buurmans, toch mag dit geen beletsel zijn om te blijven waar men is en niet met pak en zak weer naar de vroegere geïsoleerde verblijven terug te trekken.

Al wat dat „geharrewar” heeft uitgewerkt is wel: een basis van geregeld overleg, gepleegd omtrent alle studenten-aangelegenheden; en was hierom niet voornamelijk de Federatie, althans in de eerste jaren, begonnen?

Waar zijn nu de opvattingen van zes jaar geleden, die van uit dit tijdperk zoo kleinzielig schijnen, maar waaraan toen met reden werd gehecht?

Ten gunste waarvan zijn de omstandigheden ten goede gekeerd, ten gunste van tweespalt of van eenheid en samenwerking?

En daarom, na al wat gebeurt is op vergaderingen, met Statuten enz., alles wat een historische noodzakelijkheid schijnt voor een hecht bestaan eener Federatie, moge dit dan ook zóó worden ingezien en late men zich niet blind staren op Statuten, die verdeeldheid brengen juist daar waar om der wille der eenheid gewerkt wordt.

v. S.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

NIEUWE REGELING EXAMEN IN MECHANISCHE TECHNOLOGIE.

Betreffende het examen in de Mechanische Technologie als onderdeel van het candidaatsexamen voor a. s. werktuigkundig- en scheikundig ingenieurs is de volgende nieuwe regeling getroffen.

Cand. examen Werktuigk. Ing. loopt over:

- a. spinnen en weven.
- b. papierfabricage en drukkerijen.
- c. houtbewerking.

De onderwerpen onder b genoemd, kunnen worden vervangen door

of malerijen, glas- en aardewerk fabricage, mits daarin voldoende tentamen wordt afgelegd bij Prof. Is. P. de Vooy;

of door de stof welke behandeld wordt door Prof. Dr. Waterman in de algemeene cursus voor het 3de studiejaar, mits daarin voldoende tentamen wordt afgelegd bij dien hoogleeraar.

Cand. examen Scheik. Ing.

a. metalen en metaalbewerking.

b. houtbewerking.

c. spinnen en weven.

d. papierfabricage en drukkerijen.

De onderwerpen onder d genoemd kunnen worden vervangen door

malerijen, glas- en aardewerk fabricage, mits daarin voldoende tentamen wordt afgelegd bij Prof. Is. P. de Vooy.

Namens de Hoogleeraren in de Mech. Techn.
W. P. SMIT.

MEDEDEELINGEN.

De Rector-Magnificus maakt bekend, dat met ingang van 16 October een nieuwe regeling is in werking getreden inzake de betaling van college- en examengelden, waardoor het mogelijk is geworden, dat als bewijs van betaling van die gelden wordt aanvaard het bewijs van storting c.q. van overschrijving op de postrekening No. 1 ten name van 's Rijks-schatkist.

De Rector-Magnificus,

Delft, 21 October 1921.

J. A. G. VAN DER STEUR.

Prof. Dr. G. A. F. Molengraaff zal het tweede gedeelte van den cursus 1921-'22 afwezig zijn. Hij is bereid tentamens voor cand.- en ing.-examens in Jan. en Juni 1922 af te nemen vóór 24 December.

Opgave hiertoe bij Dr. Smit Sibinga.

Prof. Dr. H. A. Brouwer m.i., zal gelegenheid geven tot tentamen doen voor cand.- en ing.-examens in Januari en Juni 1922 vóór 1 Januari a.s.

Voor het tijdvak van 20 October 1921 tot en met 31 Augustus 1922 is benoemd tot assistent voor de analytische scheikunde Ir. B. B. C. Felix; tot assistent voor de electro-techniek, Ir. R. H. Borkent.

AFDEELING DER BOUWKUNDE.

De Voorzitter van de Afdeeling der Bouwkunde aan de Technische Hoogeschool maakt bekend, dat zij, die wenschen deel te nemen aan het Ingenieurs-examen voor bouwkundig ingenieur, dat zal worden afgenomen in de maand Januari 1922, zich daarvoor schriftelijk hebben aan te melden vóór 15 November 1921, bij den Secretaris der Afdeeling Prof. J. G. Wattjes, b.i te Delft.

Formulieren voor de aanmelding zijn verkrijgbaar in den Technischen Boekhandel van J. Waltman Jr., te Delft.

AFDEELING DER SCHEIKUNDIGE TECHNOLOGIE.

De Voorzitter van de Afdeeling der Scheikundige Technologie van de Technische Hoogeschool maakt bekend, dat zij, die wenschen deel te nemen aan het Ingenieurs-examen voor Scheikundig ingenieur, dat zal worden afgenomen in Januari 1922, zich daartoe schriftelijk moeten aanmelden bij den Secretaris, Prof. Dr. H. I. Waterman t., Westvest 24, vóór den 15 December 1921.

Formulieren voor de aanmelding zijn verkrijgbaar in den Technischen Boekhandel van J. Waltman Jr. te Delft.

AANVANG COLLEGES EN OEFENINGEN.

Dr. A. van Rossem t., privaat-docent in de rubberchemie en rubbertechnologie, heeft zijn colleges aangevangen op Dinsdag 1 November van 1—2 uur namiddags, in de Collegezaal van het Laboratorium voor Technische Botanie (Poortlandlaan).

Te behandelen onderwerpen: 1. Algemeene inleiding; 2. Chemische en physische eigenschappen van ruwe rubber; 3. Vulcanisatieprocessen.

Lector C. J. Marcus, arts, heeft Donderdag 27 October, 's avonds 7 uur precies, in zaal 4 van het Hoofdgebouw zijn lessen hervat. Voorloopig worden deze alleen op Donderdag gegeven.

VOORDRACHTEN OVER TROPISCHE HYGIËNE.

Prof. P. C. Flu, hoogleeraar in de tropische hygiëne te Leiden, zal voor studenten van het 5de studiejaar zeven colleges met lichtbeelden geven over tropische hygiëne in de collegezaal van het Hygiënisch Laboratorium der Technische Hoogeschool, en wel des Woensdags-namiddags van 3¹/₂—5 uur, te beginnen op 2 November.

Het programma luidt als volgt:

- 2 Nov. De rol gespeeld door het water bij het ontstaan en de verbreiding van infectie-ziekten in de tropen.
- 9 Nov. De faecaliën en de gevaren welke zij voor de bewoners van tropische gewesten opleveren.
- 16 Nov. Watervoorziening in de tropen.
- 23 Nov. Faecaalafvoer in de tropen.
- 30 Nov. De overbrenging van de malaria en de bestrijding der ziekte in Indië.
- 7 Dec. De pest en hare bestrijding in Indië.
- 14 Dec. Hygiëne van een arbeidersbevolking (koelbedrijf) in de tropen.

PERSONALIA

Ir. J. H. Reiseger, is met ingang van 1 November 1921 benoemd tot ingenieur bij de N.V. Van Rietschoten en Houwens' Technisch Industriele Mij. te Rotterdam.

CORRESPONDENTIE

Tot onzen spijt is in ons vorig nummer door een misverstand met de correctie van het (in vereenvoudigde spelling gestelde) artikel van den heer v. d. Stadt over de Rumpler automobiel verder gegaan dan de schrijver wenschte. Uitgenomen eenige zetfouten zijn hier wellicht veranderingen gebracht die het artikel voor velen lastig te lezen, voor den schrijver ongenietbaar gemaakt hebben. Waar de Red. eenige woorden geheel fonetisch wilde spellen, en de heer v. d. Stad een andere spellingsregel volgt, is het beter dat voortaan dit ondervangen wordt. De heer v. d. S. zal op voorstel van hem zelf, de correctie van eigen werk ter hand nemen. Zijn lijst van alle woorden kunnen we natuurlijk niet opnemen.

In een in „Minerva” voorkomende advertentie van de firma Marius te Utrecht wordt gewaarschuwd bij het koopen van Zeiss-microscopen nauwkeurig toe te zien, daar het vastgesteld is, dat naar Holland microscopen van minder kwaliteit geleverd zijn, die wederrechtelijk den naam Carl Zeiss dragen.